

MOMČILO NASTASIJEVIĆ

SÜKETSÉGEK

1.

Ó ne,
suttogást e nyugtalanságnak,
jajgatást se.

S az egekig, ha
pokolba húz
szívünk jaja.

Ó nyugodjál,
súlyba nehezült,
kővé kövült,
hallgató sziklám.

2.

Megkeményedett,
megremeg furcsán
és betelik.

Csak egy cseppnyi,
egy cseppel
kimondani e hallgatást,

eltüntetve támasztani
nemlétből dolgot.

Ó nyugodj, nyugodj.
E nyugtalanság suttogása,
de panasza nem.

3.

Tudom,
nyilall a sötétség
és kőbe virrad .

Ha elhallgat,
ismeretlen hullám
bederül a nap.

4.

És tudom,
nagy, de még kinnal
itt dobog a szív.

Beforrás hol kifakad
magjából széppé a növény,
kemény nemtudás magja,
hol ezt tudják.

5.

És tudom,
nagyban és sötétben,
felszökve zuhan a nap.

És felkel hát,
ki bárhol elesik,
megnyugszik a születésben,
békére lel.

6.

És szépség, mert
megvakít és
néma.

Mélyebben hát,
annál fájóbb
életemmel mondott,
rekedt nyugtalanság szava,

mert a végnek
gyökeréig merek.

Némasággal kimondani.
Süketen az éjszakában
és nappal virrasztva.

Lábom nyomán
veled elvész a léptem,
s jeltelen utakra lépek.

7.

Orvosság vagy,
sebes szívben.

Szelíden a szellő
szétmarja a követ.

És mert orvosság vagy,
mindenkit melegít
csoda tavaszban e tél.

Orvosság vagy,
elszenvedlek én.

8.

Orvosság vagy,
mélyebben orvosolt nem.

És szépség talán
e széthullás kinja,
megkötés forrása.

*Titkosabban e homállyal
a tisztaságra
kitisztul a homály,
születésre a gyász.*

9.

*A gyomor görcse,
a jó balzsam,
a gyökérnek széthalást,*

*ártatlanul a növényből,
ha kibukkan a virág.*

*S a fehérség szárnyával
vidáman lebben,
elrepül,*

*fájdalom ez is
és elsötétül.*

10.

*Fájdalom
és elsötétül.*

*És akarom, mert vala,
e seb tehát,
mélyen hogy éljen.*

*E pokolból
valami éden levegőjére.*

*És a bűnből
hogy valaki világ.*

*És e kinnak
a kinban,
hogy nincs vége.*

*És ez áldásért
az örök, hogy öröklét legyen.*

SZAVAK A KÖBEN

1.

*És lön
a csoda vizén,
pocakos éhség,
végtelen égbolt,
égbolt talán?
Nehezen nyomja emésztésünk.*

*És van
sok katlan a kattanban.
Az ördög tán Istenért tette,
vagy ördögért az Isten?*

2.

*Élő az élőnek véres adó,
testvér testvérét eszi
barát a barátját.*

*Eszi s a megettet
a szörnyűség gyomra emészti,
s a rosszból gonosz lesz.*

3.

*Igy van ez, ha a póknak
már nem kell a légy,
mert éhséget éheznek.*

*S kívánva ezt
beteg lesz egy gyalázatért.*

*Utolsó, mert emészthetetlen
a tisztaság cseppje,
és indul tehetetlen, csúszik
a dombon lefelé,
a gyomron lefelé
a langyos hajnalba.*

4.

*Szilárdan
életek közt falak vannak,*

*Kövilten
a kenyérért mindenki
csak kérges
tenyeret kap.*

*És a zár
a záron kívül is
kizárja ajtaját.*

*Az árulásnak
beszökni álnokul.*

5.

*Diszítsd fel te elszánt,
vérezd be öklödet,
e záron a véres rózsáért.*

A vendég gyűlölet,
vérrel pecsételd a rozsdát,
kifáradt Isten.

Hosszú éjt a fáradtságnak,
éhségnek enyhe közelséget,
ó meleg anyaföld.

6.

És mondják,
egy-két csepp
illatos olajért
rakomány rózsa kell.

És hogy
a nemes gubóban
elpusztul a lepke.

Az érzékek
sötétben pihennek.

És nem izzik szerelembe
a hazugság.

7.

Testet a selyemért.

Vágyat a vágyért,
s a selyemmel rejtsük is el.

Rothadást a rothadásba
s a megmaradtnak fűvet.

És elrejtve is
lám, igazság léssen
és megfogon a mag.

Mert a pincében is él
a halovány gomba,
s a kiseded mosolyog.

Örvendezz, ó Izsák,
undorral a nem kívánt utód
megöli szülőjét.

8.

Ketten
hajnalban találkoznak.

Kisértően
éjből e dobogás.

Hogy átaludják,
hogy elhúzzák Isten napját

És szomjazik az éjszakázó,
önmagát elimná.

Maradék a nappalinak
s fejét az igába.

A lakásig
botorkál a láb.

A fájó seb
a súlynak meghajol.

Az ablakon lecsúszik a nap.

9.

A léptek
vadászaiiba visznek.

Csapdát feszít a kéz,
de csapdában a láb.

Vadásznak,
de megfogottak.

Estére, ó bánat,
ki kinek a foglya?

10.

Kereszt a keresztúton
a tanúság.

A megfeszítést
nem ti, ezt ő tette.

Derekát többé
anya nem ölelte.

E keresztben már
többé nem szül és szoptat.

A további keresztre
ártatlant nem.

A megfeszítést nem ti,
ezt ő tette.

11.

Alacsonyán gyűlnak a lámpák
szökik az éj.

Nyugtalanság
e csillagos béke
az ő nyugalmának.

A padláson,
mert a falak
mélyet lélegzenek
és konganak Isten szavai.

A szobákat betölti,
a kicsi szobákat,
a dobozból kikandikál
a jövő nap.

12.

*Alacsonyan de lejjebb,
az Isten mélyére,
hol visszája arcra fordul.*

*A kékvérű öreg
hát bort rendel,
leányt és bort.*

*Hát háromszor
zöldellne ki a száraz ág,
háromszor.*

*Rothadt tuskó körül
évek tekeregnek
s magasba szökken érte.*

*És mindig és mindig
ráncos kéz ölelget.*

*A hügom karjában
nem gügyög kisgyerek.*

13.

*A kék ablaka alatt,
hát éppen itt
keveredik egy kert.*

*Bűzlik az illata,
s a bűze illatos.*

*Illatozol, e virág,
a rothadás belőled van,
rád vall s a levélre.*

14.

*Hát ez és ez
és mindez.*

*A pestises mezsgyék
megtisztulnak itt,
ha itt megáll.*

*A bűn cseppje
tisztán elszakadt
és lehullott.*

*A holddal
ezt csendesen
eljátíssa egy érzelmes bolond.*

*Hát ez és ez
és mindez.*

DÉSI Abel fordításai